

อัคคี ไอเคิลมานน์

เรื่อง...อัคคี บวรณสัจจะ / ภาพ...ยอดสยาม เล้าเจริญ

ทางกลับประเทศเยอรมันบ้านเกิด เพราะได้นัดที่จะทำงานกับทางเยอรมันไว้ก่อนมาเอเชีย แต่เมื่อกลับไปถึงความรู้สึกของตัวเองกลับไม่ยอมรับที่เยอรมันแล้ว อัคคี ให้เหตุผลว่า

"ตอนกลับไปที่ยุโรป รู้สึกแปลกๆ เพราะอยู่เอเชียมา พอกลับไปที่นี่คนไม่ยิ้ม ไม่ Friendly คนทำต้งานๆ ห่วงเรื่องเงินอย่างเดียว พอติดก่อน

หน้านี้เคยรู้จักกับอาจารย์บุญ อันตระกูล อาจารย์บรูส แกสตัน เขาเคยชวนให้มาเป็นอาจารย์สอนดนตรีที่เมืองไทยก็เลยโทรมาบอกเขาว่าจะมาสอนที่เมืองไทย เพราะไม่ชอบที่เยอรมันแล้ว ก่อนหน้านี้ก็เคยมาเมืองไทยเมื่อ ๑๕-๑๖ ปีที่แล้ว มาแสดงคอนเสิร์ต ตอนนั้นคนยังไม่รู้จักเพลงคลาสสิกมากนัก เราก็คิดว่าเราเป็นนักดนตรีเราต้องสื่อสารกับคนฟังได้ ช่วงนั้นคนยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ช่วงนี้เปลี่ยนเยอะแล้วคนสนใจมากแล้วก็เข้าใจด้วย เป็นเรื่องที่ดีมาก แต่เมื่อก่อนไม่เป็นแบบนี้ เราก็คิดว่าจะสื่อสารกับคนฟังอย่างไร พอติช่วงนั้นทำงานกับคุณเชตอรัญ เลิศพิพัฒน์ เขาบอกว่าทำไมไม่ทำเพลงพระราชนิพนธ์ เพราะ

คนไทยทุกคนรักเพลงพระราชนิพนธ์อยู่แล้ว เราไม่ต้องไปโรแมนติกไปโรแมนติกแต่เสียงของกีตาร์คลาสสิก"

"หลังจากนั้นก็ทำได้ทำ กีตาร์เฟสติวัล เมื่อ ๑๒ ปีที่แล้ว งาน "Bangkok Guitar Festival" ตอนนั้นคนมาดูเยอะนะ ๘๐๐-๑,๐๐๐ ที่นั่งก็เต็ม จริงๆ แล้วเป็นเพราะเพลงพระราชนิพนธ์ ที่ทำให้คนสนใจกีตาร์คลาสสิก"

จากการใช้ชีวิตในช่วง ๑๕ ปีที่เมืองไทย อัคคี ได้พบความเปลี่ยนแปลงต่างๆ จากวันนั้นถึงวันนี้ ความรู้สึกของตัวเองกับสิ่งต่างๆ รอบข้างจะเป็นอย่างไร

"เมื่อก่อนมาเมืองไทยคิดว่าตัวเองเป็นฝรั่ง เป็นแขกของเมืองไทย ตอนนั้นเวลาไปไหนจะคิดถึงประเทศเยอรมัน แต่ตอนนี้เวลาไปอาฟริกา ไปที่ไหนๆ จะคิดถึงบ้าน คิดถึงเมืองไทย ตอนนี้อยู่คิดว่าเป็นแขกเป็นนักท่องเที่ยวแล้ว รู้สึกเหมือนคนไทยเหมือนเป็นคนที่อยู่ที่นี่ เป็นบ้านของตัวเอง ช่วงสี่ห้าปีที่แล้วอยู่เมืองไทยน้อยมากปีละสี่ห้าเดือนเอง ต้องไปแสดงต่างประเทศบ่อยๆ เวลา กลับมาก็เห็นอะไรๆ เปลี่ยนตลอดเวลา ชีวิตเร็วขึ้น บางทีรู้สึกเสียดายถ้าเห็นอะไรที่เขาบอกว่าเป็นความเจริญ แต่ไม่

ดิโนตรีคลาสสิกในเมืองไทย แม้จะมีกลุ่มผู้นิยมไม่ใหญ่โตนัก แต่คนที่สนใจดนตรีคลาสสิกในปัจจุบันนั้นก็มีความเพิ่มขึ้นจากเมื่อก่อนมาก จุดสำคัญในความสำเร็จส่วนหนึ่งของดนตรีคลาสสิกในบ้านเรานั้น อาจเกิดจากเมื่อประมาณ ๑๕ ปีที่ผ่านมา ชายหนุ่มชาวเยอรมันผู้นี้ ได้พาร่างสูงใหญ่เข้ามาแนะนำตัวเองกับคนไทย ด้วยเสียงดนตรีจากกีตาร์คลาสสิก ให้เป็นที่รู้จักไปพร้อมๆ กับชื่อของเขา...อัคคี ไอเคิลมานน์

อัคคี เข้ามาเอเชียเมื่อครั้งไปเปิดการแสดงที่ประเทศฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่เอเชียของเขา และได้ถูกทาบทามให้เป็นอาจารย์สอนดนตรีอยู่ที่นั่น หลังจากนั้นสองปี เขาก็ได้เดิน-

ใช้ความเจริญจริงๆ ทำให้เราอดหลังมากกว่า มีธรรมเนียมฝรั่งมาเยอะๆ บางที่ไม่ใช่ธรรมเนียมดี ๆ บางที่เป็นธุรกิจแบบเยอรมันอย่างเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว เรายังเจอคนเยอะๆ ที่สนใจวัฒนธรรมไทยแท้ๆ ใช่มั้ยครับ แต่ตอนนี้เห็นว่าคนชอบดนตรีฝรั่งอะไรทุกอย่างแบบฝรั่ง เสียตายมากๆ เพราะผมชอบอะไรแบบไทยๆ มากกว่าแบบฝรั่ง"

ตอนนี้อะไรๆ
ที่กรุงเทพฯ
เปลี่ยนเยอะ
แต่คิดว่า
ต่างจังหวัด
ยังเหมือนเดิม
ถ้ามีเวลา
ชอบไปต่างจังหวัด
เพราะยังเป็น
แบบไทยๆ อยู่

อย่างเรื่องอาหาร ที่เมืองไทยมีอาหารอร่อยที่สุดในโลกอยู่แล้วใช่มั้ยครับ แล้วก็มิวไรตี้เยอะๆ ด้วย อีกอย่างเรื่องบริการที่ที่อื่นไม่มีขนาดเมืองไทย ตอนนี้เขาเปลี่ยนเป็น Fast Food แล้วอย่างหนึ่งไม่อร่อยทำให้สุขภาพไม่ดีแล้วก็ Self-Service ไม่มีบริการ ก็เสียตายเหมือนกันทำไมต้องเปลี่ยนแบบนี้ ตอนนี้อะไรๆ เปลี่ยนเยอะที่กรุงเทพฯ แต่คิดว่าต่างจังหวัดยังเหมือนเดิมถ้ามีเวลาชอบไปต่างจังหวัด เพราะยังเป็นแบบไทยอยู่ ไม่ค่อยอยากอยู่กรุงเทพฯ ที่กรุงเทพฯ เป็นการผสมระหว่างสอง-

วัฒนธรรม วัฒนธรรมเก่าๆ หายไปเยอะแล้ว ธรรมเนียมใหม่ๆ ที่ไม่ดีก็เข้ามา มันทำให้คนเปลี่ยนด้วย เคยเห็นสองสามครั้งแล้ว อย่างเวลามีคนจอดรถอยู่ข้างหน้าใช้ใหม่ครับ แล้วคนที่อยู่ข้างหลังก็บีบแตรใหญ่เลย อีกคนไม่โหมมากเปิดประตูลงมาต่อยกัน อะไรกันเมื่อก่อนเป็นไปไม่ได้ใช้ใหม่ครับเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว แต่ตอนนี้คนเครียดมากไป รด-

ติดตามๆ อากาศไม่ดี และทุกคนต้องทำงานเยอะๆ ผมคิดว่าที่ที่สุดถ้าคนจะมองย้อนไปในอดีตที่เคยมีความสุข ตอนนี้ Crazy ฝรั่ง"

"ตัวเองก็เคยเครียดมีปัญหาเหมือนกัน เพราะมีงานเยอะ เมื่อก่อนอยู่สบายๆ ได้ตอนนี้ต้องคิดมาก ต้องทำงานนี้งานโน้น ทำให้เราคิดมากสุขภาพไม่ดี ตอนนี้พยายามทำสมาธิทุกวันเมื่อก่อนไม่เคย เราอยู่สบายๆ ได้เพราะชีวิตเรามีสมาธิอยู่แล้ว แต่ตอนนี้งานยุ่ง ทุกอย่างเร็วหมดทำให้เราเครียด เคยไปวัดบ่อยๆ ไปทำบุญ ไปทำสังฆทาน ถ้าไปวัดไปไหว้พระทำให้ใจเราสบาย แต่ยังไม่รู้ว่าพระเจ้าเป็นใคร เวลาเกิดเป็นไปเตสแดนต์เป็นคริสเตียนใช้ใหม่ครับ แต่ยังไม่รู้ว่าพระเจ้าชื่อ God ชื่อ Buddha ชื่อตันไม้ ร่ม น้ำยังไม่รู้ชื่อของเขา คิดว่าพระเจ้ามีองค์เดียว แต่ไม่แน่ใจว่าเขาชื่ออะไรยังไม่รู้..."

"ตอนนี้เรามีเทคโนโลยีที่สูงมาก เราสามารถไปดวงจันทร์ได้ แต่สองเรื่องสำคัญที่สุดเรายังไม่รู้ ว่าเรามาจากไหน และหลังชีวิตนี้เราจะไปไหน เราเชื่อได้ว่าจะเป็นแบบไหน แต่จริงๆ เราไม่รู้ ผมก็ไม่รู้ ไม่อยากรู้ด้วย บางอย่างเราไม่รู้ดีกว่า..."

จากการทำงานหนักในแต่ละปี

ของ ฮัคกี้ ที่ต้องออกเดินทางไปเปิดการแสดงยังที่ต่างๆ ทำให้บางครั้งร่างกายของเขาสู้ไม่ไหวจนต้องเจ็บป่วยอยู่บ่อยๆ เมื่อ ฮัคกี้ ได้เล่าถึงตอนนี้เราเลยได้ทราบว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขาได้มีโอกาสเป็นหมอที่รักษาคนด้วยวิชาฝังเข็ม

"ตอนนั้นไม่สบายเกี่ยวกับกระเพาะ หมอที่เยอรมันไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่ตอนอยู่ที่ฟิลิปปินส์ไปหาหมอผีให้เขาตรวจ เขารู้แล้วก็รักษาหาย ปกติคนจะสนใจแต่เรื่องน่ากลัวเรื่องผีใช้ใหม่ครับ แต่คนไม่ค่อยรู้เรื่องยาเรื่องการรักษาตอนนั้นไม่สบายมาก หมอธรรมดาไม่รู้แต่หมอผีเขารู้ก็แปลกดี"

"แล้วตอนมาอยู่เมืองไทย ๔-๕ ปีก็ไม่สบายอีก เป็นคล้ายๆ ตับอักเสบ หมอธรรมดาไม่รู้เหมือนกัน คุณเชตธรัญ เขาพาไปหาหมอฝังเข็ม ชื่อคุณพ่อบรรจง ที่ซอยสุขุมวิท ๓๑ เราเรียกคุณพ่อเพราะสนิทกับครอบครัวเขา คุณพ่อตรวจประมาณห้าวันก็หายสบายเลย ตอนแรกกลัวมากเห็นเข็มยาวๆ จะฝังที่ไหน จะเจ็บไหม เข็มสะอาดหรือเปล่า เหนือตกหมดเลย คิดไปถึงว่าถ้าเข็มมีพิษเราจะตายไหม น่ากลัว...! แต่ตอนหลังเห็นว่ามันทำให้เราสบายก็สนใจเรียน ผมถามคุณพ่อว่าสอนให้ได้ไหม เขาบอกว่าไม่ได้สอน เขาให้ไปอ่านหนังสือเกี่ยวกับฝังเข็มเยอะๆ ก็ไปซื้อหนังสือมาเยอะแยะเลย อ่านทุกวันๆ แล้วก็ไปที่บ้านคุณพ่อคุยเรื่องที่ทำมา คุณพ่อก็ให้ไกด์ไลน์มาว่าตอนนี้ต้องอ่านตรงนั้นเล่มนั้น พอหลังจากนั้นสี่ห้าเดือน คุณพ่อเขาก็ถามว่าช่วงนี้ว่างไหมเขาจะสอนให้ ตอน ๖ โมงถึง ๔ ทุ่ม ผมก็ไปทุกเช้าเลย ฝึกทุกอย่าง เขาสอนให้จับชีพจรก่อน ต้องนั่งจับทุกวันๆ เขากามรู้สึกระไรไหม ตอนแรกไม่รู้สึกระไรชีพจรทุกคนเหมือนๆ กัน แต่คุณพ่อเขาบอกว่าไม่เหมือน ตรงนั้นไม่เหมือน

ตรงนี้ไม่เหมือน ตรงนั้นเบา ตรงนี้แรง แล้วก็ให้ฝังเข็มตัวเองด้วย จะได้ว่าฝังตรงไหนเจ็บตรงไหนไม่เจ็บ ผมเคยรักษาคนที่มาหาที่บ้านวันหนึ่ง ๒๐-๓๐ คน มาจากอยุธยา มาจากต่างจังหวัดก็มี บางคนเดินไม่ได้มาให้รักษาแล้วก็หายเดินได้ ทำให้เรารู้สึกดีมาก ๆ ส่วนใหญ่จะรักษาเกี่ยวกับเส้นประสาท ปวดหัว ปวดหลัง แต่เราเป็นนักดนตรี มีคนมาหาวันหนึ่ง ๒๐-๓๐ คน เล่นดนตรีไม่ได้แล้ว"

แล้วคุณ ชัคกี้ ใช้เวลาในการซ่อมดนตรีอย่างไร

"ก่อนมีคอนเสิร์ตจะซ่อมทุกวันๆ ละ ๔-๕ ชั่วโมง ถ้าไม่มีงานหรือกำลังเตรียมชุดใหม่จะซ่อม ๒-๓ ชั่วโมง มีคอนเสิร์ตจะซ่อมมากหน่อย แต่ไม่ชอบซ่อมมากๆ เหมือนบางคน วันละ ๘-๘ ชั่วโมง คิดว่าเขาต้องทำอะไรผิดพลาดถึงต้องซ่อมมากขนาดนั้น ถ้าตั้งใจจริงๆ ๔-๕ ชั่วโมงก็ซ่อมเสร็จแล้ว ถ้าตั้งใจ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ จริงๆ ซ่อมดนตรีเราซ่อมเทคนิคอย่างเดียว แต่ถ้าเป็นเรื่องของความรู้สึก หรือแรงบันดาลใจ ไม่ได้มาจากการซ่อมดนตรี แรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่เราได้ไปเห็นอะไรๆ ที่สวยๆ แล้วนำมาใส่ในดนตรี เป็นการเล่าเรื่องให้คนฟังโดยใช้ดนตรี"

ท้ายนี้ ชัคกี้ ได้พูดถึงงานดนตรีที่กำลังทำอยู่ และสิ่งต่างๆ ที่คิดจะทำบนเส้นทางดนตรีสายนี้

"ตอนนี้กำลังจะไปแสดงในยุโรป ที่เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ตุรกี แล้วกลับมาเมืองไทยอาทิตย์เดียวเอง ก็ต้องไปทำซีดีที่สิงคโปร์ เป็นเพลงพระราชานิพนธ์ชุดใหม่ Arrangement ใหม่ มีรัฐบาลเยอรมันสนับสนุน ทำเพื่อเป็นของขวัญสำหรับในหลวง ในโอกาสครองราชย์ครบ ๕๐ ปี จริงๆ เป็นของ พีเอสโอ เขาทำซีดีห้าชุด เป็นเพลงพระราช-

นิพนธ์ที่เล่นกับออเครสตรา แจ๊ส เบียโนของ ชัคกี้ ทำเป็นกิตติารโหโร พีเอสโอเขาติดต่อให้ ชัคกี้ ทำ แต่ก่อนหน้านั้นเคยคุยกับทูตเยอรมัน เขาสนใจทำด้วยก็เลยจับมือกันกับพีเอสโอและรัฐบาลเยอรมัน"

"ช่วงนี้อยากทำงานให้น้อยลง เมื่อสี่ห้าปีที่แล้วต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยๆ ทำให้เหนื่อยมาก สุขภาพไม่ดีตอนนี้ไม่อยากทำแบบนั้นแล้ว ปีหนึ่งต้องบิน ๔๘ โฟลท์ นั่งอยู่บนเครื่องบินคิดแล้ว ๕-๖ อาทิตย์ต่อปี แบบนั้นไม่ไหว เคยเป็นลมที่ออฟริกา ต้องเข้าโรงพยาบาล เจอไวรัส ปกติถ้าแข็งแรงไวรัสทำอะไรเราไม่ได้ใช่ไหมครับ แต่เราไม่แข็งแรง เปลี่ยนอากาศบ่อย ทำให้อ่อนแอ ไม่อยากเป็นแบบนั้นแล้ว พยายามเล่นคอนเสิร์ตที่สำคัญๆ อย่าง Festival ที่ยุโรป ที่เมืองใหญ่ๆ อย่างเดียว แล้วก็ทำอัลบั้มชุดใหม่ อาจเปลี่ยนสไตล์ดนตรีด้วย อาจจะทำ-

เพลงเองด้วย...(หัวเราะ)"

"ในอนาคตก็อยากจะทำ Festival Of Free Arts เป็นงานที่รวมศิลปะทุกๆ อย่าง ที่สิงคโปร์เขาก็มี ฮองกงก็มี แต่เมืองไทยยังไม่มี กำลังติดต่อสปอนเซอร์อยู่ เป็นงานใหญ่ต้องใช้ทุนมาก ทำคนเดียวไม่ได้ต้องจับมือกับหลายคน"

ขณะที่เรากำลังสัมภาษณ์ ชัคกี้ อยู่ นี่เป็นช่วงที่เขากำลังเตรียมสถานที่แสดงคอนเสิร์ต "๑๕ Years In Muang Thai" ที่สยามสมาคมฯ โดยในคอนเสิร์ตจะมีแขกรับเชิญ ที่ทุกคนยอมรับในความสามารถมาร่วมงานเช่น จิตรพรธัญญ์ อังศวานนท์ มาริสา สุโกศล-แคल्प์ สินนภา สารศาสตร์ พิม ชูสวัสดิ์ ซึ่งหลายๆ ท่านคงประทับใจกับการแสดงที่ผ่านมากันไปแล้ว

ท้ายสุดก็คงขอเป็นกำลังใจให้กับ **หุ่นตาสีฟ้าคนนี้ ในเส้นทางดนตรีคลาสสิกของเขา...**